

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

N U T A R T I S LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2017 m. lapkričio 6 d.
Vilnius

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Romo Kliškausko (kolegijos pirmininkas), Ramutės Ruškytės (pranešėja) ir Skirgailės Žalimienės, teismo posėdyje rašytinio proceso ir apeliacinė tvarka išnagrinėjo administracinę bylą pagal pareiškėjo viešosios įstaigos „Kantri medija“ apeliacinį skundą dėl Vilniaus apygardos administracinio teismo 2016 m. balandžio 11 d. sprendimo administracinėje byloje pagal pareiškėjo viešosios įstaigos „Kantri medija“ skundą atsakovui Visuomenės informavimo etikos asociacijai (trečiasis suinteresuotas asmuo – Vilius Semeška) dėl sprendimo panaikinimo.

Teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I.

1. Pareiškėjas viešoji įstaiga (toliau – ir VŠĮ) „Kantri medija“ (toliau – ir pareiškėjas) su skundu (b. l. 1–6) kreipėsi į Vilniaus apygardos administracinį teismą prašydamas panaikinti Visuomenės informavimo etikos komisijos (toliau – ir Komisija) 2015 m. gruodžio 21 d. sprendimą Nr. EKS-22/15 (toliau – ir Sprendimas Nr. EKS-22/15) ir priteisti bylinėjimosi išlaidas.

2. Pareiškėjas skunde pirmosios instancijos teismui nurodė, kad atsakovas pripažino, jog pareiškėjas, leidinyje „Mano Druskininkai“ 2015 m. spalio 8 d. išspausdinęs publikaciją „Konservatoriaus V. Semeškos kerštas: už kitokią nuomonę G. Kuneikienė išmesta iš partijos“ (toliau – ir Publikacija), pažeidė Žurnalistų ir leidėjų organizacijų atstovų 2005 m. balandžio 15 d. susirinkime patvirtinto Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos kodekso, paskelbto Žurnalistų etikos inspektoriaus 2005 m. birželio 10 d. sprendimu Nr. SPR-11 (toliau – ir Etikos kodeksas), 3 straipsnį, tačiau šioje teisės normoje nėra reglamentuota, kelių nuomonių pateikimas publikacijoje galėtų būti vertinamas, kaip atitinkantis nuomonių įvairovę. Iš skundžiamo Sprendimo Nr. EKS-22/15 matyti, kad pažeidimas konstatuotas, remiantis aplinkybe, kad nebuvo apklausti visi Publikacijoje minimi asmenys – K. Kaklys, J. Šarkus ir V. Semeška, tačiau K. Kaklys ir J. Šarkus Publikacijos kontekste paminėti, siekiant visuomenę supažindinti su buvusia Druskininkų savivaldybės tarybos posėdyje susiklosčiusia situacija. Be to, Publikacijoje pateiktos dviejų skirtingų partijų atstovų nuomonės, o Publikacijos rengimą paskatino 2015 m. spalio 5 d. viešojoje erdvėje pasirodęs straipsnis, kuriame išskirtinai pateikta tik vienos pusės pozicija, neišklausius G. Kuneikienės nuomonės. Pareiškėjas akcentavo, jog V. Semeška yra viešas asmuo – politikas, todėl jam yra taikomos platesnės kritikos ribos. Viešas asmuo nesinaudoja tokiu pat garbės ir orumo gynimu kaip privatus asmuo, dėl to viešas asmuo turi pakęsti ir toleruoti jo atžvilgiu skelbiamą, nors ir ne visiškai tikslią informaciją,

kuri privataus asmens atžvilgiu turėtų būti vertinama kaip garbės ir orumo pažeidimas (žr. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartį civilinė byloje Nr. 3K-3-1-219/2015). Pagal Europos Žmogaus Teisių Teismo praktiką teisė skleisti informaciją ir idėjas apima ne tik teisę skleisti neutralią informaciją ir idėjas, kurios yra palankios ir neįžeidžiančios, bet ir informaciją, kuri yra šokiruojanti, erzinti ar trikdanti visuomenę ar jos dalį. Toks šios teisės normos turinio aiškinimas yra pliuralizmo, tolerancijos, abipusio pakantumo ir plačių pažiūrų, be kurių neįmanoma demokratinė visuomenė, formavimosi prielaida (žr. 1998 m. rugpjūčio 25 d. sprendimą byloje *Hertel prieš Šveicariją*, pareiškimo Nr. 25181/94; 2005 m. vasario 15 d. sprendimą byloje *Steel ir Morris prieš Jungtinę Karalystę*, pareiškimo Nr. 68416/01; 2008 m. liepos 29 d. sprendimą byloje *Flux prieš Moldovą*, pareiškimo Nr. 22824/04).

3. Dėl Sprendimu Nr. EKS-22/15 konstatuoto Etikos kodekso 22 straipsnio pažeidimo pareiškėjas skunde pažymėjo, jog V. Semeška nepateikė įrodymų, paneigiančių Publikacijoje išsakytą nuomonę, todėl nėra pagrindo traktuoti, kad joje pateikta klaidinga informacija. Be to, nėra jokių objektyvių duomenų, leidžiančių teigti, kad Publikacijoje pateikta ne nuomonė, o duomenys / žinios, kurias būtų galima vertinti, kaip atitinkančias ar neatitinkančias tikrovės. V. Semeška skunde atsakovui nurodė tik tris iš Publikacijos teksto ištrauktus sakinius, teigdamas, kad tai tikrovės neatitinkanti informacija. Taigi pagrindinis jo keliamas klausimas yra ne Etikos kodekso nuostatų vertinimas, o keli Publikacijos sakiniai, kurie jį neva įžeidė. Pareiškėjas atkreipė dėmesį, kad V. Semeška kokiais nors aktyviais veiksmais nesiekė realizuoti savo atsakymo teisės į, jo manymu, šališkos informacijos paskelbimą, kaip ir nesiekė pateikti kitokios nuomonės. Pareiškėjas į V. Semešką nesikreipė ir dėl jo ne kartą išsakytos pozicijos (pvz., 2013 m. lapkričio 10 d.), jog su leidiniu „Mano Druskininkai“ jis nebendraus, informacijos neteiks. Tokia trečiojo suinteresuoto asmens pozicija patvirtina, kad V. Semeška nepageidavo atsakyti į pareiškėjo klausimus ir tokiu būdu atsisakė galimybės aiškintis ar teikti savo nuomonę. Šių faktinių aplinkybių atsakovas nevertino.

4. Skunde pareiškėjas taip pat nurodė, kad pagal Komisijos 2015 m. kovo 23 d. sprendimu patvirtinto Visuomenės informavimo etikos komisijos darbo reglamento (toliau – ir Komisijos darbo reglamentas) 22.2 punktą Komisija turi teisę atsisakyti nagrinėti skundą, jeigu paaiškėja, kad skundo autorius dėl to paties dalyko yra kreipęsis į teismą ar Žurnalistų etikos inspektorius. Ši teisės norma nagrinėjamu atveju nebuvo taikyta, nors V. Semeška analogišką skundą 2015 m. spalio 12 d. jau buvo pateikęs Žurnalistų etikos inspektoriaus tarnybai. Toks trečiojo suinteresuoto asmens elgesys vertintinas kaip piktnaudžiavimas procesinėmis teisėmis. Be to, pareiškėjo atžvilgiu atsiranda dvigubo nubaudimo galimybė.

5. Atsakovas Visuomenės informavimo etikos asociacija (toliau – ir Asociacija) atsiliepime į pareiškėjo skundą (b. l. 40–44) prašė jį atmesti.

6. Nurodė, kad Publikacija skaitytojams buvo pristatyta kaip „Mano Druskininkai“ informacija ir joje buvo teigiama, kad iš Tėvynės sąjungos-Lietuvos krikščionių demokratų (toliau – ir TS-LKD) Druskininkų skyriaus pašalinta G. Kuneikienė tapo V. Semeškos intrigų auka, o pats V. Semeška buvo įvardijamas kaip abejotinos praeities ir moralės asmuo, paminęs demokratijos ir žmogiškumo principus. Pozicijai pagrįsti Publikacijoje buvo pateiktos ją palaikančių G. Kuneikienės ir Druskininkų savivaldybės mero G. Malinausko nuomonės, tačiau jokių alternatyvių nuomonių, įskaitant oficialią TS-LKD Druskininkų skyriaus poziciją ir (ar) Publikacijoje minimų Druskininkų savivaldybės tarybos Liberalų sąjūdžio frakcijos narių K. Kaklio ir J. Šarkaus nuomones, pateikta nebuvo. Publikacijoje V. Semeškai nebuvo suteikta atsakymo teisė, t. y. galimybė pasiteisinti dėl jam išsakomos kritikos, paaiškinti savo poziciją ar paneigti galbūt klaidingą ir (ar) netikslią informaciją, nenurodyta, kodėl tai nebuvo padaryta.

7. Atsakovas pabrėžė, kad Etikos kodekso 3 straipsnio nuostatos dėl nuomonių įvairovės užtikrinimo yra siejamos ne su kalbintų pašnekovų skaičiumi, o su jų nuomonių (atstovaujama pozicijų) įvairumu ir alternatyvumu. Pareiškėjas Publikacijoje pateikė dviejų skirtingų partijų atstovų nuomones, kurios sutapo ir patvirtino pareiškėjo poziciją. Tuo tarpu priešingą ir (ar) alternatyvią nuomonę turintiems Publikacijoje kritikuojamiems ir (ar) minėtiems asmenims iš viso nebuvo suteikta galimybė išsakyti savo nuomonę. Nagrinėjamu atveju aplinkybė, kad kitų viešosios

informacijos rengėjų publikacijose galbūt buvo padaryti tapatūs Etikos kodekso reikalavimų pažeidimai, nesuteikia pareiškėjui teisės šiuos pažeidimus kartoti. Tai, kad V. Semeška laikytinas viešu asmeniu, nereiškia, kad jo atžvilgiu gali būti ignoruojamas nuomonių įvairovės užtikrinimo principas.

8. Publikacijoje V. Semeška neabejotinai buvo kritikuojamas, todėl pareiškėjas privalėjo suteikti jam galimybę paaiškinti savo poziciją ir (ar) pasiteisinti dėl jam išsakomos kritikos, tačiau to nepadarė. Tai, kad asmuo, kam nors pažeidus jo teises, nepasinaudojo vienu iš įstatymuose nustatytų jo pažeistų teisių gynimo būdų, nereiškia, kad jis nepasinaudos ar negali pasinaudoti kitu teisėtu būdu šiam tikslui pasiekti, ir juo labiau nereiškia, kad dėl šios aplinkybės nebuvo paties pažeidimo. Etikos kodekso 22 straipsnio 2 dalies nuostata siejama su pareiga sudaryti kritikuojamam asmeniui galimybę pasinaudoti atsakymo teise ir toje pačioje publikacijoje pateikti jo nuomonę (žr. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo nutartį administracinėje byloje Nr. A⁶³-1467/2012). Leidinys „Mano Druskininkai“ 2013 metais priklausė ne pareiškėjui, o Druskininkų savivaldybei, todėl teigti, jog V. Semeška atsisako bendrauti su pareiškėju, nėra pagrindo. Kita vertus, jeigu V. Semeška visgi būtų atsisakęs bendrauti su pareiškėju, pagal Etikos kodekso nuostatas pareiškėjas turėjo pareigą apie tai pranešti skaitytojams, tačiau to nepadarė.

9. Komisijos darbo reglamento nuostatos ne įpareigoja, o tik išimtiniais atvejais suteikia Komisijai teisę priimti argumentuotą individualų sprendimą atsakyti nagrinėti skundą, todėl teigti, kad Komisijai išnagrinėjus V. Semeškos skundą buvo pažeistos kokios nors pareiškėjo teisės ir (ar) teisėti interesai, nėra pagrindo. Komisijos ir Žurnalistų etikos inspektoriatų kompetencijos yra skirtingos, todėl dvigubo nubaudimo situacija negalima.

10. Trečiasis suinteresuotas asmuo V. Semeška atsiliepime į pareiškėjo skundą (b. l. 36–37) prašė jį atmesti.

11. Nurodė, kad pareiškėjas leidinį „Mano Druskininkai“ pradėjo leisti tik 2015 m. gegužės 14 d., taigi V. Semeškos 2013 m. lapkričio 10 d. elektroninis laiškas adresuotas ne pareiškėjui ir negali būti laikomas įrodymu. Juo labiau, kad V. Semeška su minėtu leidiniu 2015 m. spalio 29 d. bendravo rengiant kitą publikaciją, todėl pareiškėjo argumentai, kad V. Semeška atsisako atsakyti į klausimus, yra niekiniai. Pareiškėjas nenorėjo gauti ir publikuoti kitos pusės nuomonę, nepateikė jokių klausimų, paskleidė šališką ir klaidinančią informaciją, be teisės ją paneigti.

II.

12. Vilniaus apygardos administracinis teismas 2016 m. balandžio 11 d. sprendimu (b. l. 109–113) pareiškėjo skundą atmetė.

13. Teismas nustatė, jog iš Publikacijos turinio matyti, kad joje pateikiama informacija apie tai, kad: Druskininkų savivaldybės tarybos posėdžio metu opozicinės konservatorių frakcijos narė G. Kuneikienė iškėlė savo kandidatūrą į Kontrolės komitetą; kiti opozicijos nariai neigiamai reagavo į tokį G. Kuneikienės poelgį; konservatorių Druskininkų skyriui pirmininkaujantis V. Semeška už tokį G. Kuneikienės poelgį siekia pašalinti ją iš partijos; Publikacijoje V. Semeška ir kiti opozicijos atstovai kritikuojami – pvz., nurodoma, kad „Lieka neaišku, kodėl liberalai puolė švaistyti emocionaliais pasiūlymais išeiti iš posėdžio ir elgėsi labai nepagarbiai Tarybos narės atžvilgiu“; „<... ilgametę patirtį politikoje turinti moteris, prieš keletą metų geranoriškai priėmusi V. Semešką į partiją, šiandien tapo jo intrigų auka...>“; „<...V. Semeška šioje situacijoje pamynė ne tik demokratijos principus, bet ir žmogiškumo principus. Kaip galima susidaryti nuomonę iš viešoje erdvėje skelbtos informacijos, abejotinos praeities ir moralės žmogus šiandien nepelnytai bando nuteisti politikę, pabandžiusią dirbti teisingai...>“; „<...V. Semeška atskleidžia savo tikrąjį veidą, kerštaudamas, niekindamas ir tyčiodamasis ir iš neįtikusių, savo nuomonę turinčių kolegų, ir iš rinkėjų, ir iš Druskininkų...>“; Publikacijoje pateikta Druskininkų savivaldybės mero R. Malinausko nuomonė, palaikanti G. Kuneikienę, taip pat pačios G. Kuneikienės nuomonė; Publikacijos autorius nenurodytas, joje pateiktos žinios įvardintos kaip „Mano Druskininkai“ informacija. Teismas sprendė, jog iš Publikacijos turinio matyti, kad joje aprašomame konflikte yra mažiausiai dvi priešingos pozicijos, tačiau joje pateikiama tik vienpusiška teigiama nuomonė apie

G. Kuneikienę ir neigiama nuomonė apie V. Semešką bei kitus opozicijos atstovus. Kitos konflikto pusės (V. Semeškos ir kitų opozicijos atstovų) nuomonė nepateikiama. Be to, Publikacijoje V. Semeška kritikuojamas, tačiau jo komentaras nepateikiamas, nenurodoma, kad V. Semeška būtų atsisakęs komentuoti susidariusią situaciją. Pareiškėjas neneigia, kad prieš Publikacijos paskelbimą nesikreipė į V. Semešką ir nesudarė jam galimybės pasiteisinti, paaiškinti konfliktą, pateikti savo nuomonę. Esant tokioms aplinkybėms, Komisijos sprendimas pripažinti pareiškėją pažeidus Etikos kodekso 3 straipsnyje ir 22 straipsnio 2 dalyje įtvirtintas profesinės etikos normas pagrįstas ir teisėtas.

14. Pirmosios instancijos teismas atmestinais laikė pareiškėjo argumentus, kad jis nepažeidė Etikos kodekso 22 straipsnio 2 dalies, nes V. Semeška ne kartą išsakė poziciją, jog su leidiniu „Mano Druskininkai“ nebendraus. Teismas pažymėjo, kad pagal Etikos kodekso nuostatas, kiekvienu atveju (Etikos kodekse nustatyta – „visada“) kritikuojamam asmeniui turi būti suteikta atsakymo teisė, o asmeniui atsisakius pasinaudoti tokia teise, apie tai turi būti pranešama visuomenei, tačiau nagrinėjamu atveju tai nebuvo padaryta. Papildomai pirmosios instancijos teismo teisėjų kolegija pažymėjo, kad pareiškėjas nepagrįstai remiasi trečiojo suinteresuoto asmens elektroniniu laišku, nes jis buvo siunčiamas kito leidėjo leidžiamo leidinio redaktorei. V. Semeška pateikė duomenis, kad jis bendrauja su pareiškėjo leidžiamu leidiniu ir teikia jam atsakymus dėl rengiamų publikacijų.

15. Pareiškėjo argumentą, kad kitoje visuomenės informavimo priemonėje (kurortoradijas.lt) taip pat galbūt buvo paskelbta Etikos kodekso nuostatas pažeidžianti vienpusiška informacija, palaikanti TS-LKD partijos poziciją, pirmosios instancijos teismas vertino kaip neatleidžiantį pareiškėjo nuo pareigos skelbiant Publikaciją laikytis Etikos kodekso reikalavimų.

16. Teisėjų kolegija akcentavo, kad, nors V. Semeška yra Druskininkų savivaldybės tarybos narys ir pagal Visuomenės informavimo įstatymo 2 straipsnio 75 dalį laikytinas viešuoju asmeniu, tai nereiškia, kad informacija ar nuomonė apie tokį asmenį gali būti skelbiama nesilaikant Etikos kodekse įtvirtintų profesinės etikos principų.

17. Pirmosios instancijos teismas atmetė pareiškėjo argumentus dėl Komisijos darbo reglamento pažeidimo, konstatuodamas, kad Komisijos sprendimais išreiškiama kolegialios viešosios informacijos rengėjų, skleidėjų ir žurnalistų savitvarkos institucijos valia, tokia veikla nelaikoma viešuoju administravimu, ją vykdančios valstybės valdžia, valstybės valdžios subjektų priimti teisės aktai nėra įgyvendinami. Komisijos sprendimais užtikrinamas savarankiškas tvarkymasis ir kontrolė visuomenės gyvenimo srityje, kurioje valstybė pripažįsta autonomiją, savireguliaciją, laisvę veikti pagal visuotinai pripažįstamus principus. Tuo tarpu Žurnalistų etikos inspektorius yra valstybės pareigūnas, prižiūrintis, kaip įgyvendinamos Visuomenės informavimo įstatymo nuostatos, jis turi įgaliojimus taikyti poveikio priemones, nustatytas Visuomenės informavimo įstatyme ir kituose teisės aktuose (Visuomenės informavimo įstatymo 49, 50 straipsniai). Taigi Komisija ir Žurnalistų etikos inspektorius vykdo skirtingas funkcijas, jų priimamų sprendimų tikslai ir pobūdis skiriasi. Komisijos darbo reglamento 22.2 punkte įtvirtinta Komisijos teisė, bet ne pareiga, atsisakyti nagrinėti skundą, jei skundo autorius yra kreipęsis dėl to paties dalyko į Žurnalistų etikos inspektorių, dėl to kiekvienu atveju Komisija sprendžia individualiai. Dėl šių argumentų negalima pripažinti, kad Komisija, išnagrinėjusi trečiojo suinteresuoto asmens skundą, nors dėl tos pačios publikacijos jis buvo pateikęs skundą ir Žurnalistų etikos inspektoriui, padarė procedūrinį pažeidimą, kuris darytų ginčijamą sprendimą neteisėtu. Dėl tų pačių argumentų atmestinas ir pareiškėjo atstovo teismo posėdžio metu išsakytas teiginys, kad Komisijai ir Žurnalistų etikos inspektoriui priėmus sprendimus dėl tos pačios publikacijos pagal trečiojo asmens skundus, pažeistas *non bis per idem* (negalima dukart bausti už tą patį teisės pažeidimą) principas. Apskųstas Komisijos sprendimas yra pirmesnis, nei Žurnalistų etikos inspektoriaus 2016 m. gegužės 9 d. sprendimas, todėl vien šis laiko aspektas eliminuoja poreikį svarstyti, ar nebuvo pažeistas minėtas bendrasis teisės principas.

III.

18. Pareiškėjas VšĮ „Kantri medija“ pateikė apeliacinį skundą (b. l. 116–123), kuriame nesutinka su Vilniaus apygardos administracinio teismo 2016 m. balandžio 11 d. sprendimu, prašo jį panaikinti ir priimti naują sprendimą – tenkinti pareiškėjo skundą dėl Sprendimo Nr. EKS-22/2015 panaikinimo.

19. Apeliacinį skundą pareiškėjas grindžia šiais argumentais:

19.1. Pirmosios instancijos teismas nevertino nacionalinės bei tarptautinės teisės teismų praktikoje suformuotų nuostatų dėl viešam asmeniui taikomų kritikos ribų bei reikšmės nagrinėjant šį ginčą.

19.2. Teismas taip pat nevertino pareiškėjo argumentų ir į bylą pateiktų rašytinių įrodymų, kad V. Semeška yra negatyviai nusiteikęs leidinio atžvilgiu ir atsisako teikti atsakymus į jam teikiamus klausimus. V. Semeška nesikreipė į redakciją su reikalavimu paneigti tikrovės neatitinkančią, klaidinančią informaciją / nuomonę, taigi laikytina, jog su Publikacijoje išsakyta nuomone sutiko. Pagal teismų praktiką itin reikšminga nustatyti, ar asmuo ėmėsi realizuoti savo atsisakymo teisę.

19.3. Skundžiamame sprendime pirmosios instancijos teismas nemotyavo, kokie teisiniai pagrindai reglamentuoja, kelių ir kokių nuomonių pateikimas laikytinas atitinkančiu nuomonių įvairovės reikalavimą, nors tokį klausimą pareiškėjas kėlė tiek skunde, tiek teismo posėdžio metu. Pareiškėjo teigimu, nesant teisinio reguliavimo, nustatančio konkrečią nuomonių įvairovės sąvoką, atsakovas neturi teisinio pagrindo plečiamai aiškinti Etikos kodekso nuostatas, todėl teismo sprendimas, kuriuo pripažįstamas Etikos kodekso 3 straipsnio pažeidimas, yra nepagrįstas ir nemotyvuotas.

19.4. Nagrinėjamu atveju pareiškėjo atžvilgiu buvo priimti du sprendimai iš esmės tuo pačiu faktiniu pagrindu. Be to, įstatymų leidėjas atsakovui nesuteikia įgaliojimų skirti sankcijas / nuobaudas, nenumato jų rūšių, galiojimo terminų, todėl abejotina, ar atsakovas galėjo pareiškėjo atžvilgiu priimti sprendimą, kurio pagrindu paskirta sankcija – paskelbimas leidinyje, neabejotinai turinti poveikį dalykinės reputacijos vertinimui.

19.5. Pirmosios instancijos teismas neįvertino aplinkybės, kad Publikacija buvo atsakas / atsikirtimas į anksčiau pasirodžiusius straipsnius kitose viešojo informavimo priemonėse. Pareiškėjas Komisijai pateikė rašytinius paaiškinimus ir prie jo pridėjo konkrečius straipsnius, kuriuose pateikiama išskirtinai vienos pusės nuomonė, neišklausius G. Kuneikienės pozicijos, tačiau atsakovas kitų visuomenės informavimo priemonių nevertino, nors turėjo tokią teisę ir pareigą.

20. Atsakovas Asociacija atsiliepime į pareiškėjo apeliacinį skundą (b. l. 128–131) prašo jį atmesti. Nesutikimą su apeliaciniu skundu Asociacija grindžia argumentais, išdėstytais atsiliepime pirmosios instancijos teismui. Papildomai pažymi, kad aplinkybė, jog kuris nors kritikuojamas asmuo yra negatyviai nusiteikęs viešosios informacijos rengėjo atžvilgiu, neatleidžia viešosios informacijos rengėjo nuo pareigos suteikti šiam asmeniui atsakymo teisę, o jeigu tokios galimybės nėra arba asmuo atsisako pasinaudoti atsakymo teise, būtina apie tai pranešti visuomenei. Pagal Visuomenės informavimo įstatymo 46¹ straipsnio 6 dalį Komisijos sprendimai dėl profesinės etikos ar kitų pažeidimų turi būti skelbiami nedelsiant tose pačiose visuomenės informavimo priemonėse, kuriose Komisija nustatė šiuos pažeidimus, šio įstatymo 44 straipsnyje nustatyta paneigimo paskelbimo tvarka. Todėl Komisija, nurodydama pareiškėjui paskelbti Sprendimą Nr. EKS-22/15, savo kompetencijos neviršijo. Asociacija taip pat akcentuoja, kad dėl pareiškėjo nurodytų neva Etikos kodekso nuostatoms prieštaraujančių publikacijų į Komisiją nesikreipė nė vienas suinteresuotas asmuo.

21. Trečiasis suinteresuotas asmuo V. Semeška atsiliepime į pareiškėjo apeliacinį skundą (b. l. 127) prašo jį atmesti.

Teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a:

IV.

22. Ši byla apeliacine tvarka nagrinėjama vadovaujantis Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo (1999 m. sausio 14 d. įstatymo Nr. VIII-1029 redakcija) (toliau – ir ABTĮ) normomis, galiojusiomis iki 2016 m. birželio 30 d., nes byla apeliacine tvarka pradėta nagrinėti iki įsigaliojo Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo Nr. VIII-1029 pakeitimo įstatymas (Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo Nr. VIII-1029 pakeitimo įstatymo 7 str. 1 d., 8 str. 2 d.).

23. Nagrinėjamos bylos dalykas – Visuomenės informavimo etikos asociacijos Visuomenės informavimo etikos komisijos 2015 m. gruodžio 21 d. sprendimo, kuriuo pareiškėjas VŠĮ „Kantri medija“ publikacija laikraštyje „Mano Druskininkai“ buvo pripažintas pažeidusiu Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos kodekso 3 straipsnį ir 22 straipsnio 2 dalį, teisėtumas ir pagrįstumas.

24. Teisėjų kolegija pažymi, kad Europos Žmogaus Teisių Teismo (toliau – ir EŽTT) ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktikoje ne kartą nurodyta, kad teismo pareiga pagrįsti priimtą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliam atsakymui į kiekvieną argumentą, o atmesdamas apeliacinį skundą, apeliacinės instancijos teismas gali tiesiog pritarti žemesnės instancijos teismo priimto sprendimo motyvams (žr. EŽTT 1994 m. balandžio 19 d. sprendimą byloje *Van de Hurk prieš Nyderlandus* (pareiškimo Nr. 16034/90); 1997 m. gruodžio 19 d. sprendimą byloje *Helle prieš Suomiją* (pareiškimo Nr. 20772/92); Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2011 m. lapkričio 14 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A²⁶¹-3555/2011 ir kt.). Akcentuotina, jog vadovaujantis ABTĮ 138 straipsnio 3 dalimi, pirmosios instancijos teisme ištirti įrodymai apeliacinėje instancijoje pakartotinai arba papildomai tiriami tik tuomet, jeigu teismas pripažino, jog tai būtina. Taigi apeliacija administraciniame procese yra ne pakartotinis bylos nagrinėjimas, o jau priimto teismo sprendimo teisėtumo ir pagrįstumo tikrinimas, remiantis jau byloje esančia medžiaga. Apeliacinis procesas nėra bylos nagrinėjimo pirmosios instancijos teisme pratęsimas apeliacinės instancijos teisme. Apeliacinės instancijos teismas paprastai bylą gali tikrinti tik ta apimtimi, kuria byla buvo išnagrinėta pirmosios instancijos teisme ir kuri buvo užfiksuota pirmosios instancijos teismo sprendimu (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2007 m. rugsėjo 5 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-747/2007, 2013 m. birželio 11 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A⁸²²-1321/2013 ir kt.).

25. Nagrinėjamo atveju, įvertinusi bylos medžiagą, apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija daro išvadą, jog priimdama ginčijamą sprendimą pirmosios instancijos teismas tinkamai aiškino ir taikė bylai reikšmingas teisės normas, rėmėsi įstatymo nustatyta tvarka surinktais ir teisminio bylos nagrinėjimo metu patikrintais įrodymais, sprendime nuosekliai išdėstė, kuriais įrodymais grindžiamos teismo išvados, o kurie įrodymai atmetami, visapusiškai ir objektyviai išanalizavo bei įvertino teismo posėdyje ištirtus rašytinius ir žodinius įrodymus ir padarė faktines aplinkybes atitinkančias išvadas. Apeliaciniame skunde nėra jokių argumentų, kurių pagrindu reiktų pirmosios instancijos teismo ištirtus įrodymus vertinti iš naujo ar naikinti ginčijamą sprendimą. Todėl apeliacinės instancijos teismas, sutikdamas su pirmosios instancijos teismo atliktu įrodymų vertinimu bei teisės taikymu, pritaria žemesnės instancijos teismo sprendimo motyvams, šioje nutartyje pasisako tik dėl esminių pareiškėjo apeliaciniame skunde nurodytų argumentų.

26. Apeliaciniame skunde pareiškėjas su pirmosios instancijos teismo sprendimu nesutinka trimis aspektais: 1) kad pareiškėjo atžvilgiu negalėjo būti nustatytas Etikos kodekso 3 straipsnio pažeidimas, nes nėra išaiškinta nuomonių įvairovės sąvoka, be to, viešam asmeniui yra taikomos platesnės kritikos ribos; 2) kad V. Semeška yra negatyviai nusiteikęs leidinio „Mano Druskininkai“ atžvilgiu ir atsisako teikti atsakymus į jam teikiamus klausimus, pats V. Semeška taip pat nesikreipė į redakciją su reikalavimu paneigti informaciją ir tai vertintina kaip sutikimas su Publikacijoje išsakyta nuomone; be to, Publikacija buvo atsakas į anksčiau pasirodžiusius straipsnius kitose

viešojo informavimo priemonėse; 3) kad pareiškėjo atžvilgiu buvo priimti du sprendimai iš esmės tuo pačiu faktiniu pagrindu, nors įstatymų leidėjas Komisijai apskritai nesuteikia įgaliojimų skirti sankcijas / nuobaudas, nenumato jų rūšių, galiojimo terminų, be to, Komisija nevertino kitose visuomenės informavimo priemonėse publikuotų straipsnių, kuriuose pateikiama išskirtinai vienos pusės nuomonė, nors pareiškėjas Komisijai buvo pateikęs tokią informaciją.

Dėl Etikos kodekso 3 straipsnio pažeidimo

27. Vertinant pareiškėjo apeliacinio skundo teiginį, kad, nesant teisinio reguliavimo, nustatančio konkrečią nuomonių įvairovės sąvoką, atsakovas neturi teisinio pagrindo plečiamai aiškinti Etikos kodekso nuostatas, teisėjų kolegija pažymi, kad Etikos kodekso 3 straipsnis įpareigoja žurnalistus ir viešosios informacijos rengėjus skelbti tiksliai, teisingas žinias ir įvairias nuomones, o pateikiant įvairias nuomones, neskleisti nuomonių, kurios pažeistų teisę bei etiką. Remiantis Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo formuojama praktika, Etikos kodekso 3 straipsnis reikalauja ne tik skleisti teisingas žinias, bet ir išklaudyti suinteresuotus asmenis, pateikti alternatyvias nuomones, taip užtikrinant jų įvairovę (žr. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2017 m. birželio 26 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-849-492/2017).

Nuomonė turi būti reiškiamą sąžiningai ir etiškai, sąmoningai nenuslepian ir neiškraipant faktų ir duomenų; pagrįsta ir objektyvi kritika ginama, jei ji išreiškiamą tinkamai – neižeidžiant asmens, nesiekiant jo žeminti ir menkinti, o turint pozityvų tikslą – išryškinti asmens ar jo veiklos trūkumus ir siekiant juos pašalinti (žr. EŽTT 2007 m. liepos 12 d. sprendimą byloje *Diena et Ozoliņš prieš Latvija*, pareiškimo Nr. 16657/03; Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2014 m. vasario 19 d. nutartį civilinėje byloje Nr. 3K-3-30/2014).

28. Komisija skundžiamu Sprendimu Nr. EKS-22/15 Etikos kodekso 3 straipsnio nuostatų pažeidimą pareiškėjo atžvilgiu konstatavo nustačiusi, kad informacija Publikacijoje pateikta vienpusiškai, nepateikiant kitų nuomonių. Apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegijos vertinimu, toks Etikos kodekso 3 straipsnio normos aiškinimas yra pagrįstas ir atitinka nagrinėjamoje byloje susiklosčiusią situaciją. Kaip teisingai pastebėjo pirmosios instancijos teismas, ginčo Publikacijoje buvo aprašyti Druskininkų savivaldybės tarybos posėdžio įvykiai – opozicinėje konservatorių frakcijoje tarp G. Kuneikienės bei kitų frakcijos narių (V. Semeškos, J. Šarkaus ir K. Kaklio) kilęs konfliktas, po kurio G. Kuneikienė buvo pašalinta iš TS-LKD Druskininkų skyriaus. Publikacijoje yra pateiktas pačios G. Kuneikienės situacijos vertinimas bei pastebėjimai apie TS-LKD Druskininkų skyriaus pirmininką V. Semešką, taip pat G. Kuneikienės pozicijai antrinanti Druskininkų savivaldybės mero R. Malinausko nuomonė apie įvykusį konfliktą. Tuo tarpu kitos konflikto pusės – Druskininkų savivaldybės tarybos opozicinės konservatorių frakcijos narių, nurodytų Publikacijoje (V. Semeškos, J. Šarkaus ir (ar) K. Kaklio) – pastabos (situacijos vertinimas) pateikti nebuvo, nors Publikacijoje užsimenama apie šių asmenų neva netinkamus veiksmus ir išsakoma kritika jų atžvilgiu („K. Kaklys bei J. Šarkus <...> elgėsi labai nepagarbiai Tarybos narės atžvilgiu“; „V. Semeška šioje situacijoje pamynė ne tik demokratijos, bet ir žmogiškumo principus. <...> abejotinos praeities ir moralės žmogus šiandien bando nuteisti politikę, pabandžiusią dirbti teisingai“; „opozicijos atstovai, akivaizdu, buvo suinteresuoti piktybiškai kuo ilgiau vilkinti Kontrolės komiteto bei Etikos ir Antikorupcinės komisijų sudarymą“; „V. Semeška pasirūpino, kad G. Kuneikienė būtų pašalinta iš TS-LKD Druskininkų skyriaus“; „belieka stebėti, kaip V. Semeška atskleidžia savo tikrąjį veidą, kerštaudamas, niekindamas ir tyčiodamasis iš neįtikusių, savo nuomonę turinčių kolegų“; „susirinkęs į partiją sau palankius narius, pirmininkas sugalvojo su manimi [G. Kuneikiene] susidoroti“; „V. Semeška yra per daug susireikšminęs, ambicingas, mano, kad tik jis sugebėtų būti Kontrolės komitete, šalina sau iš kelio jam nepritariančius“). Įvertinusi Publikacijos turinį, apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija pritaria pirmosios instancijos teismo išvadai, kad, aprašant konfliktinę situaciją, buvo pateikta tik vienos iš šio konflikto pusių pozicija, todėl tai negali būti laikoma nuomonių (pozicijų) įvairovės užtikrinimu Etikos kodekso 3 straipsnio prasme.

30. Vertinant apelianto teiginį dėl viešam asmeniui taikomų platesnių kritikos ribų, pažymėtina, jog šios normos aiškinimui ir taikymui nagrinėjamu atveju neturi reikšmės pareiškėjo nurodyta aplinkybė, kad V. Semeška yra viešas asmuo, kadangi viešo asmens didesnis kritikos toleravimas negali būti siejamas su pareigos pateikti alternatyvias nuomones nevykdymu. Nors viešieji asmenys turėtų būti atsparesni reiškiamoms nuomonėms ir kritikai, tačiau ši kritika turi būti pagrįsta ir objektyvi, netendencinga, reiškiamą sąžiningai ir etiškai, sąmoningai nenuslepiančią ir neiškraipant faktų ir duomenų, neįžeidžiant asmens, nesiekiant jo žeminti ir menkinti, o turint pozityvų tikslą – išryškinti asmens ar jo veiklos trūkumus ir siekiant juos pašalinti (žr. EŽTT 2007 m. liepos 12 d. sprendimą byloje *Diena ir Ozoliņš prieš Latviju*, pareiškimo Nr. 16657/03; Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. vasario 19 d. nutartį civilinėje byloje Nr. 3K-3-30/2014). Priešingu atveju, kritikos paskelbimas neatitiktų demokratinės visuomenės interesų, nes ji iškreiptų materialios tikrovės faktus, formuotų jos neatitinkančias, niekuo nepagrįstas nuomones, ir tai prieštarautų pliuralizmo, tolerancijos ir liberalumo, be kurių nėra „demokratinės visuomenės“, reikalavimų esmei.

Dėl Etikos kodekso 22 straipsnio 2 dalyje nustatytos atsakymo teisės

31. Pareiškėjo apeliacinio skundo argumentai, kad pats V. Semeška nesikreipė į redakciją su reikalavimu paneigti informaciją ir tai vertintina kaip sutikimas su Publikacijoje išsakyta nuomone, atmetini dėl žemiau nurodytų priežasčių.

31.1. Visuomenės informavimo įstatymo (2015 m. gegužės 21 d. įstatymo Nr. XII-1731 redakcija) 3 straipsnio 2 dalyje *inter alia* nustatyta, kad viešosios informacijos rengėjai, skleidėjai, žurnalistai ir leidėjai savo veikloje vadovaujasi Lietuvos Respublikos Konstitucija (toliau – ir Konstitucija) ir įstatymais, Lietuvos Respublikos tarptautinėmis sutartimis, humanizmo, lygybės, pakantos, pagarbos žmogui principais, gerbia žodžio, kūrybos, religijos ir sąžinės laisvę, nuomonių įvairovę, laikosi Etikos kodekso nuostatų. Atsižvelgiant į tai, kad viešosios informacijos rengėjai, skleidėjai, žurnalistai ir leidėjai pagal Visuomenės informavimo įstatymo 3 straipsnį privalo laikytis Etikos kodekso bei į šio įstatymo 43 straipsnyje nustatytą teisinį reguliavimą, pagal kurį etikos normas, kurių privalo laikytis viešosios informacijos rengėjai, skleidėjai, žurnalistai, nustato Visuomenės informavimo įstatymas, Kodeksas, Europos Tarybos Parlamentinės Asamblėjos rezoliucija „Dėl žurnalistinės etikos“, darytina išvada, kad Etikos kodekse gali būti nustatyti reikalavimai viešosios informacijos rengėjams, skleidėjams, žurnalistams reglamentuojant ir tokius visuomeninius santykius, kurių įstatymas nereguliuoja. Visuomenės informavimo įstatymo 15 straipsnyje yra įtvirtinta teisė atsakyti, paneigiant tikrovės neatitinkančią informaciją ar patikslinant jau paskelbtą informaciją, o Etikos kodeksas nustato atsakymo teisę dar prieš paskelbiant informaciją („<...> kritikuojamam asmeniui visada turi būti suteikta atsakymo teisė, t. y. galimybė pasiteisinti, paaiškinti, paneigti klaidingą informaciją. Jeigu tokios galimybės nėra arba asmuo atsisako pasinaudoti atsakymo teise, būtina pranešti apie tai visuomenei.“ (Kodekso 22 str. 2 d.)).

31.2. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2017 m. rugpjūčio 31 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. A-995-1062/2017, atsižvelgdamas į Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo išaiškinimus, *inter alia*, 2005 m. rugsėjo 29 d. nutarimą), kad Konstitucija neužkerta kelio kai kuriuos su informacijos gavimu ir sklaidimu susijusius santykius reguliuoti ir poįstatymiais teisės aktais, tačiau jais negalima nustatyti tokio teisinio reguliavimo, kuris nebūtų grindžiamas Konstitucija ir įstatymais arba kuris konkuruotų su įstatymų nustatytoju, konstatavo, jog Etikos kodekso 22 straipsnio 2 dalis („<...> kritikuojamam asmeniui visada turi būti suteikta atsakymo teisė, t. y. galimybė pasiteisinti, paaiškinti, paneigti klaidingą informaciją. Jeigu tokios galimybės nėra arba asmuo atsisako pasinaudoti atsakymo teise, būtina pranešti apie tai visuomenei“) yra grindžiama Visuomenės informavimo įstatymu ir nekonkuruoja su įstatyme nustatytu teisiniu reguliavimu.

32. Taigi Etikos kodeksas nustato atsakymo teisę dar prieš paskelbiant informaciją kritikuojamam asmeniui suteikti atsakymo teisę ir tai turi padaryti žiniasklaidos atstovai – kreiptis į

kritikuojamą asmenį dėl to, ar jis pageidaus pasinaudoti atsakymo teise. Kodeksas nenustato pareigos pačiam kritikuojamam asmeniui prašyti, kreiptis į žiniasklaidos priemonę pasinaudoti atsakymo teise.

33. V. Semeška yra viešas asmuo, kurio privataus gyvenimo ribos įstatymų yra saugomos mažiau, o vieša jo asmens kritika ir (ar) šaržavimas yra toleruoti labiau nei privačių asmenų, tačiau kritikuojamam asmeniui taip pat visuomet turi būti suteikta atsakymo teisė, t. y. galimybė pasiteisinti, paaiškinti, paneigti klaidingą informaciją (žr. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2016 m. spalio 31 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-1441-552/2016). Atitinkamai pagal Etikos kodekso 22 straipsnio 2 dalyje nustatytą teisinį reguliavimą kreiptis turi pats žurnalistas. Todėl nagrinėjamu atveju atmestini pareiškėjo apeliacinio skundo argumentai, kad pats V. Semeška nesikreipė į redakciją su reikalavimu paneigti informaciją ir tai vertintina kaip sutikimas su Publikacijoje išsakyta nuomone.

34. Kitiškai vertinti ir pareiškėjo teiginiai, kad Publikacija buvo atsakas į anksčiau pasirodžiusius straipsnius kitose viešojo informavimo priemonėse, o V. Semeška yra negatyviai nusiteikęs leidinio atžvilgiu ir atsisako teikti atsakymus į jam teikiamus klausimus. Etikos kodekso 22 straipsnio 2 dalyje įtvirtintų pareigų vykdymo prasme, aplinkybės dėl straipsnių kitose viešojo informavimo priemonėse bei kritikuojamo asmens požiūrio į publikaciją skelbiantį leidinį apskritai nėra teisiškai reikšmingos. Tuo tarpu tai, kad kritikuojamas asmuo atsisako pasinaudoti atsakymo teise turi būti nurodyta pačioje publikacijoje, tačiau nagrinėjamu atveju tai nebuvo padaryta. Be to, pareiškėjas nei Komisijai, nei pirmosios ar apeliacinės instancijos teismui nepateikė įrodymų, kad dar prieš paskelbdamas ginčo Publikaciją jis kreipėsi į V. Semešką dėl jo pageidavimo pasinaudoti atsakymo teise būtent šioje Publikacijoje. Pareiškėjo į bylą pateikti V. Semeškos 2013 m. lapkričio 10 d. rašte leidinio „Mano Druskininkai“ redaktorei (b. l. 27) ir Komisijos 2015 m. gruodžio 23 d. protokole (b. l. 24–25) taip pat nėra duomenų, kad V. Semeška atsisakė pasinaudoti atsakymo teise prieš rengiant ginčo Publikaciją.

Dėl kitų procesinio pobūdžio klausimų

35. Apelianto teiginys, kad jo atžvilgiu buvo priimti du sprendimai iš esmės tuo pačiu faktiniu pagrindu, tuo pažeidžiant *non bis per idem* principą, atmestinas kaip nepagrįstas. Nagrinėjamu atveju nustatyta, kad V. Semeška 2015 m. spalio 8 d. skundu dėl Etikos kodekso nuostatų pažeidimo kreipėsi į Komisiją (b. l. 67–68), tą pačią dieną atskirą skundą dėl Publikacijoje skleidžiamos tikrovės neatitinkančios informacijos pateikė ir Žurnalistų etikos inspektoriumi (b. l. 20–21). Atitinkamai Komisija dėl pareiškėjo skundo priėmė 2015 m. gruodžio 21 d. sprendimą Nr. EKS-22/15, o Žurnalistų etikos inspektorius – 2016 m. vasario 9 d. sprendimą Nr. (SK-172)SPR-16. Pažymėtina, jog Žurnalistų etikos inspektorius ir Komisija yra skirtingi savarankiški subjektai, priimančys savarankiškus sprendimus, veikiantys skirtingų teisės aktų pagrindu, įgyvendinantys iš esmės skirtingas funkcijas ir turintys skirtingą kompetenciją (žr. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2017 m. birželio 26 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-849-492/2017). Komisija, priimdama skundžiamą Sprendimą Nr. EKS-22/15, vertino viešosios informacijos rengėjo veiklos atitiktį Etikos kodekso 3 straipsnio ir 22 straipsnio 2 dalies reikalavimams. Tuo tarpu Žurnalistų etikos inspektoriumi Visuomenės informavimo įstatymo 50 straipsnio 1 dalyje nustatyta kita kompetencija, todėl Komisijos 2015 m. gruodžio 21 d. sprendimu Nr. EKS-22/15 bei Žurnalistų etikos inspektoriaus 2016 m. vasario 9 d. sprendimu Nr. (SK-172)SPR-16 sprendžiamų klausimų dalykas skiriasi iš esmės, jais Publikacija buvo vertinama skirtingais aspektais. Todėl šiuo atveju nėra *non bis per idem* principo pažeidimo.

36. Pasak pareiškėjo, įstatymų leidėjas Komisijai nesuteikia įgaliojimų skirti sankcijas, nenumato jų rūšių, galiojimo terminų. Apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija su šiais pareiškėjo argumentais nesutinka. Remiantis Visuomenės informavimo įstatymo nuostatomis, Komisija nagrinėja asmenų skundus dėl viešosios informacijos rengėjų ir skleidėjų veiklos, galimai pažeidus Etikos kodekso nuostatas, taip pat nagrinėja viešosios informacijos rengėjų ir skleidėjų tarpusavio ginčus dėl Etikos kodekso pažeidimų (46¹ str. 3 d. 3 p.). Komisijos sprendimai dėl

profesinės etikos ar kitų pažeidimų turi būti skelbiami nedelsiant tose pačiose visuomenės informavimo priemonėse, kuriose Komisija nustatė šiuos pažeidimus, ir šio įstatymo 44 straipsnyje nustatyta paneigimo paskelbimo tvarka. Jeigu viešosios informacijos rengėjas ir (ar) skleidėjas per dvi savaites nepaskelbia Komisijos sprendimo dėl profesinės etikos ar kitų pažeidimų savo visuomenės informavimo priemonėje, Komisijos sprendimas dėl profesinės etikos ar kitų pažeidimų paskelbiamas per Lietuvos nacionalinio radijo pirmąją programą, o tokio sprendimo paskelbimo išlaidas apmoka viešosios informacijos rengėjas ir (ar) skleidėjas, dėl kurio toks sprendimas buvo priimtas. Šis sprendimas taip pat paskelbiamas Asociacijos interneto svetainėje (46¹ straipsnio 6 d.). Viešosios informacijos rengėjai ar skleidėjai, nesutinkantys su Komisijos sprendimais, gali dėl jų kreiptis į Vilniaus apygardos administracinę teisumą, tačiau vis tiek privalo juos paskelbti šio straipsnio 6 dalyje nustatyta tvarka (46¹ str. 7 d.).

37. Iš pateikto teisinio reguliavimo matyti, kad Komisijai teisės aktais ne tik yra suteikti įgaliojimai nagrinėti viešosios informacijos rengėjų ir skleidėjų padarytus Etikos kodekso pažeidimus bei priimti dėl to sprendimus, tačiau Visuomenės informavimo įstatymas imperatyviai nustato pareigą Komisijos sprendimus dėl profesinės etikos pažeidimų nedelsiant paskelbti tose pačiose visuomenės informavimo priemonėse, kuriose šie pažeidimai buvo nustatyti. Visuomenės informavimo įstatymo 46¹ straipsnio 6 dalyje įtvirtintos ir tokio reikalavimo nesilaikymo pasekmės. Taigi, priimdama skundžiamą Sprendimą Nr. EKS-22/15 bei įpareigodama VšĮ „Kantri medija“ šį sprendimą paskelbti laikraštyje „Mano Druskininkai“, Komisija savo įgaliojimų neviršijo.

38. Dėl pareiškėjo apeliacinio skundo motyvų, kad Komisija nevertino pareiškėjo pateiktos informacijos apie kitose visuomenės informavimo priemonėse publikuotų straipsnių, kuriuose pateikiama išskirtinai vienos pusės nuomonė, pažymėtina, kad ši aplinkybė pareiškėjo atžvilgiu konstatuojant Etikos kodekso nuostatų pažeidimus nėra teisiškai reikšminga ir nuo atsakomybės neatleidžia. Kita vertus, jei pareiškėjas mano, kad Komisija netinkamai nagrinėjo pareiškėjo pateiktą informaciją dėl kitų viešosios informacijos rengėjų ir skleidėjų galbūt padarytų profesinės etikos pažeidimų, t. y. nevykdė ar netinkamai vykdė teisės aktais jai nustatytas funkcijas, pareiškėjas tokius Komisijos veiksmus (neveikimą) galėjo skųsti teisės aktų nustatyta tvarka. Komisijos veiksmai kitų viešosios informacijos rengėjų ir skleidėjų nėra šios administracinės bylos dalykas.

Teisėjų kolegija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo (1999 m. sausio 14 d. įstatymo Nr. VIII-1029 redakcija) 140 straipsnio 1 dalies 1 punktu,

n u t a r i a:

Pareiškėjo viešosios įstaigos „Kantri medija“ apeliacinį skundą atmesti.

Vilniaus apygardos administracinio teismo 2016 m. balandžio 11 d. sprendimą palikti nepakeistą.

Nutartis neskundžiama.

Teisėjai

Romanas Klišauskas

Ramutė Ruškytė

Skirgailė Žalimienė